

Sygn. akt IV KK 302/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie M. B.

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 października 2022 r.,

wniosków obrońcy skazanego

o wstrzymanie wobec skazanego wykonania wyroku

Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 3 sierpnia 2021 r.,

sygn. akt II K 441/20, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Rybniku
z dnia 24 stycznia 2022r., sygn. akt III Ka 566/21

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. a contrario

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego M. B. kasacji od wyroku Sądu Okręgowego Sądu w Rybniku z dnia 24 stycznia 2022 r., sygn. akt III Ka 566/21 został sformułowany wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia. Obrońca uzasadniając wniosek wskazał, że w najbliższym czasie skarżący rozpocznie odbywanie orzeczonej kary, a z uwagi na stosunkowo niedługi jej wymiar istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że nawet przy uwzględnieniu kasacji przez Sąd Najwyższy nastąpi to już po odbyciu tejże kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie, wskazać należy, że zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Jakkolwiek powyższa regulacja nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami. Wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia stanowi odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). Wobec powyższego, wskazać należy, że takiej podstawy nie stanowi w żadnym wypadku dolegliwość dla skazanego związana z koniecznością odbywania kary.

Nie przesądzając zatem ostatecznego efektu wniesionych kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i dlatego orzekł, jak na wstępie.

[as]